

ผึ้งน้อยผู้สร้างรังอัน

สมบูรณ์แบบ

Honeybees Perfect Comb Builders

โดย: ฮารุน ยะฮยา

แปลโดย: ซากี เริงสมุทร์

Author : Harun Yahya

Translated by : Zaki Roengsamut

เรื่อง: โลกของเพื่อนตัวจิ๋ว : อาณาจักรของมดและผึ้ง

หนังสือเล่มนี้ได้รับลิขสิทธิ์แปลอย่างถูกต้องจาก Harun Yahya

สงวนลิขสิทธิ์ Copyright @ Harun Yahya 2001 CE

พิมพ์เผยแพร่ครั้งแรกฉบับภาษาตุรกี โดย Vural Yayincilik, Istanbul, Turkey เมื่อปี ค.ศ. 1999

พิมพ์เผยแพร่ฉบับภาษาอังกฤษ โดย Ta-Ha Publishers Ltd.

1 Wynne Road London SW9 0BB United Kingdom

Website: <http://www.taha.co.uk>

E-Mail: sales@taha.co.uk

พิมพ์เผยแพร่ฉบับภาษาไทย โดย ไพโรจน์ กาญจนเพ็ญ

ศูนย์หนังสืออิสลามแห่งประเทศไทย

อาคารมูลนิธิศูนย์กลางอิสลามแห่งประเทศไทย

แขวง สวนหลวง เขต สวนหลวง กรุงเทพฯ

เขียนโดย ฮารุน ยะฮยา Harun Yahya

แปลเป็นภาษาอังกฤษ โดย Tuba Addas

บรรณาธิการภาษาอังกฤษ โดย Abdassamad Clarke

แปลเป็นภาษาไทยโดย ซากี เร็งสมุทร์ Zaki Roengsamut

บรรณาธิการภาษาไทยโดย

พิมพ์จำนวน

เลขมาตรฐานสากลของหนังสือ

Website: www.harunyahya.org - www.harunyahya.com

www.harunyahya.net email: info@harunyahya.org

ถึงผู้อ่าน

หนังสือทุกเล่มของฮารุน ยะฮยา จะเกี่ยวข้องกับประเด็นของการอธิบายความศรัทธาด้วยทางนำจากอายะฮ์อัลกุรอานและเชอซวนผู้คนให้เรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้หลักคำสอนนี้ ทุกๆประเด็นที่เขาทำการอธิบายนั้นจะมีความเกี่ยวข้องกับอายะฮ์ต่างๆของอัลลอฮ์โดยชี้ว่าเป็นวิถีทางที่เที่ยงตรง คำถามหรือความสงสัยต่างๆจะหมดไปจากใจของผู้อ่าน เขาเขียนหนังสือด้วยวิธีการแบบตรงไปตรงมา สามารถเข้าใจได้ง่าย อีกทั้งครอบคลุมทุกประเด็นปัญหา ทำให้ผู้อ่านไม่ว่ารุ่นไหน สังคมใด สามารถเข้าใจเนื้อหาของหนังสือของเขาได้โดยง่าย ข้อเท็จจริงต่างๆที่เขาได้นำมาเสนอในหนังสือของเขา สามารถพิสูจน์ได้จริง ทั้งไม่สามารถปฏิเสธความจริงของหลักฐานต่างๆได้อย่างแน่นอน

หนังสือเล่มที่คุณกำลังถืออยู่หรือเล่มอื่นๆของฮารุน ยะฮยา สามารถอ่านคนเดียวเงียบๆ หรือร่วมอภิปรายเป็นกลุ่ม หนังสือทุกเล่มที่ ฮารุน ยะฮยา เขียนขึ้น เขาหวังเพียงความโปรดปรานที่ดั่งงามจากอัลลอฮ์ ไม่ได้ต้องการผลประโยชน์อื่นใดจากนี้ หนังสือของเขาทุกเล่มจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อผู้ที่หน้าที่เผยแผ่แก่นคำสอนของอิสลามแก่บุคคลทั่วไป

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านใช้เวลาในการอ่านอย่างรอบคอบตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย และเพิ่มพูนความศรัทธาด้วยเนื้อหาอันเป็นแหล่งข้อมูลที่น่าพาสู่ความศรัทธา อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อตัวท่านผู้อ่านอีกด้วย

การเขียนในลักษณะผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นส่วนตัวแบบขาดความชัดเจน หรืออ้างอิงข้อมูลแบบคลุมเครือ หรือเขียนด้วยใจไม่เป็นกลาง เอนเอียงข้อมูลไปทางใดทางหนึ่ง สิ่งเหล่านี้จะไม่มีโอกาสพบในงานเขียนของฮารุน ยะฮยา

ประวัติผู้เขียน

ผู้เขียนใช้นามปากกาว่า ฮารุน ยะฮยา เกิดในเมืองอังการา ประเทศตุรกี เมื่อปี 1956 เรียนจบระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจากโรงเรียนในเมืองอังการา เขาเคยเข้าเรียนในคณะศิลปศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยอิสตันบูล มิมีร์ ซินาน (Istanbul's Mimar Sinan University) และเคยเข้าเรียนในคณะปรัชญาที่มหาวิทยาลัยอิสตันบูล (Istanbul University) ตั้งแต่ปี 1980 เป็นต้นมาผู้เขียนได้ตีพิมพ์ผลงานหนังสือจำนวนมากที่ว่าด้วยเรื่องการเมืองการปกครอง ความศรัทธาที่เชื่อมโยงกับวิทยาศาสตร์ ฮารุน ยะฮยาเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงในฐานะผู้เปิดโฉมหน้าที่แท้จริงของทฤษฎีวิวัฒนาการ การสร้างหลักฐานเท็จของพวกเขาเพื่อหลอกลวงผู้คน และความสัมพันธ์ระหว่างลัทธิดาร์วินส์ซิมและอุดมการณ์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

นามปากกาของเขาได้มาจากชื่อของนบีฮารุน(แอรอน) และนบียะฮยา(จอห์น) เพื่อระลึกถึงความกล้าหาญของศาสดาทั้งสองในฐานะผู้ต่อสู้กับการละทิ้งความศรัทธา ตราประทับของนบีมุฮัมมัดบนปกหนังสือของเขาเป็นสัญลักษณ์ที่รับประกันได้ว่าเนื้อหาในหนังสือดำเนินตามคำสอนของศาสดามุฮัมมัด ตราประทับดังกล่าวยังเป็นเครื่องยืนยันว่าอัลกุรอานคือคัมภีร์ของอัลลอฮ์เล่มสุดท้ายที่ประทานลงมาให้แก่มนุษยชาติและศาสดามุฮัมมัดคือศาสดาองค์สุดท้ายจากศาสดาทั้งหมดของอัลลอฮ์ ผู้เขียนยึดคำสอนของอัลกุรอานและสุนนะฮ์เป็นเป้าหมายหลักในการเปิดเผยพื้นฐานของการไม่ศรัทธาในพระเจ้า และเพื่อต่อต้านภัยเงียบที่รุกรานต่อศาสนา ตราประทับของท่านศาสดามุฮัมมัดเป็นสัญลักษณ์เพื่อนำคำสอนสู่ผู้คนทั่วโลก เพื่อให้พวกเขาได้กล่าวคำปฏิญาณตน “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ และศาสดามุฮัมมัดคือศาสนทูตของพระองค์”

งานเขียนทั้งหมดของเขามีเป้าหมายหลักเพียงประการเดียว คือ นำศาสนของอัลกุรอานสู่ประชาชนทั่วโลก ส่งเสริมให้พวกเขาคิด ใช้ปัญญาไตร่ตรองถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการศรัทธาขั้นพื้นฐาน เช่นการมีอยู่ของอัลลอฮ์ เอกภาพของพระองค์ และวันสิ้นโลก และเปิดโปงโฉมหน้าที่แท้จริงระบอบเทวนิยม

หนังสือของเขาเป็นที่แพร่หลายในหมู่นักอ่านทั่วโลก จากอินเดียสู่อเมริกา จากอังกฤษสู่อินโดนีเซีย จากโปแลนด์สู่บอสเนีย จากสเปนสู่บราซิล มีบางเล่มที่ได้รับการแปล เป็นภาษาต่างๆทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็น ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาสเปน ภาษาโปรตุเกส ภาษาอิตาลี ภาษาอาหรับ ภาษาโปแลนด์ ภาษารัสเซีย ภาษาเซอร์เบีย-โครแอต(ภาษาบอสเนีย) ภาษาอินโดนีเซีย ภาษาอุซเบก ภาษาตาตาร์ ภาษาอูรดู ภาษามาเลย์และภาษาไทย สร้างความสุนทรีย์ให้แก่ักอ่านทั่วโลก

งานเขียนของเขาสร้างความประทับใจให้กับนักอ่านทั่วโลก ด้วยงานเขียนของเขาจึงเป็นเครื่องมือของคนจำนวนมากในการแสวงหาสัจธรรม สร้างความศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และอีกส่วนหนึ่งของนักอ่านเพื่อเพิ่มพูนการหยั่งรู้สู่ความศรัทธา วิทยปัญญา ความจริงใจ และด้วยการเขียนในสไตล์ที่เข้าใจได้ง่ายทำให้เจาะลึกเข้าไปในใจของผู้อ่าน

ไม่ต้องสงสัยว่าลักษณะพิเศษในงานเขียนของเขาได้มาจากวิทยปัญญาในคัมภีร์อัลกุรอาน ผู้เขียนไม่ได้มีความภูมิใจในงานเขียนของตนเอง แต่เขาต้องการรับใช้ในฐานะเส้นทางสู่การค้นพบแนวทางที่เที่ยงตรงจากอัลลอฮ์เท่านั้น ยิ่งกว่านั้น เขาไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใดๆ ไม่ว่าเงิน ชื่อเสียง ในการเผยแพร่งานเขียนของเขา

ข้อเท็จจริงที่กล่าวมาข้างต้น ก็เพื่อส่งเสริมให้ผู้คนทั่วโลกได้อ่านหนังสือเหล่านี้ ทำให้ตาของหัวใจของผู้อ่านได้เปิดขึ้นแล้วนำพวกเขาสู่การเป็นบ่าวที่ดีของอัลลอฮ์ ซึ่งพวกเขาจะได้ผลตอบแทนที่ไม่อาจประเมินค่าได้

แน่นอนว่ามันเป็นการเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ที่จะโฆษณาหนังสือที่สร้างความสับสนวุ่นวายในหัวใจแก่ผู้อ่าน นำพามนุษย์สู่ภาวะยุ่งเหยิง และแน่นอนว่างานเขียนเหล่านั้นไม่ได้ทิ้งอะไรไว้เลยนอกจากความสงสัยในหัวใจของผู้คน และอีกประการหนึ่งก็คือ เป็นไปไม่ได้เลยที่หนังสือจะไม่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ในลักษณะการใช้ภาษามากกว่าที่จะเข้าถึงเป้าหมายของงานเขียนนั่นก็คือการป้องกันผู้คนจากการไร้ศรัทธา

กล่าวได้ว่าหนังสือของฮารูน ยะฮยาได้กลายเป็นหนังสือชั้นนำทั่วโลก ด้วยความประสงค์ของอัลลอฮ์ หนังสือของเขาจะให้ความหมายต่อผู้คนในศตวรรษที่ 21 เพื่อดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความสงบสุข ความยุติธรรมและความสุข ดังที่อัลกุรอานได้สัญญาไว้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับโลก

ผึ้งน้อยผู้สร้างรังอัน

สมบูรณ์แบบ

Honeybees Perfect Comb Builders

น้องๆ ที่รัก พวกเธอคงรู้จักผึ้งกันอยู่บ้างแล้ว น้องๆ หลายคน อาจเห็นในรายการการ์ตูนที่ถ่ายทอดทางทีวี หรือบางคนอาจเห็นชีวิตจริงของผึ้งชนิดนี้ ที่บินวนพร้อมเสียงหึ่งๆ แต่ฉันเชื่อว่ายังมีอีกหลายสิ่ง หลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับผึ้งที่เธอยังไม่รู้

เมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านี้ คุณแม่ คุณพ่อและตัวฉันออกเดินป่า ครั้งนั้นฉันมีความสุขอย่างมาก แต่สิ่งที่ทำให้ฉันประทับใจอย่างมาก ก็คือฉันได้พบเพื่อนใหม่ ฉันได้รู้จักกับเขาขณะที่ฉันกำลังนั่งพักผ่อนอยู่ เขามีรูปร่างเล็กมาก แต่เพื่อนของฉันผู้นี้มีความหมายอย่างมากต่อฉัน ฉันไม่เคยลืมเพื่อนคนนี้ไปจากความทรงจำของฉันได้เลย

พวกเธอคงจะสงสัยแล้วละซิว่าเพื่อนของฉันนี้เป็นใคร? เขาละ เพื่อนของฉันนี้เป็นผึ้งที่น่ารักอย่างมาก เขาบินมาหาฉัน และบินวน ส่งเสียงหึ่งๆ รอบๆ ตัวฉันอยู่ครู่หนึ่ง ตอนแรกฉันรู้สึกกลัวเป็นอย่างมาก เพราะว่าเขามาอยู่ใกล้ๆ กับตัวฉันอย่างมาก ด้วยความกลัว ฉันจึงร้อง ออกไปว่า **“อย่าต่อยฉันนะ ฉันไม่อยากเจ็บตัว”** หลังจากนั้นครู่หนึ่ง เหตุการณ์ประหลาดก็เกิดขึ้น ผึ้งตัวดังกล่าวเริ่มสนทนากับฉัน

ผึ้งน้อย : ฉันไม่ต่อยเธอหรอกจ้า ฉันต้องการเป็นเพื่อนกับเธอเท่านั้น

อุมัร : จริงหรือจ๊ะ ฉันดีใจจังเลยที่ได้ยินเธอพูดเช่นนั้น

ผิงน้อย : ฉันฉันขอแนะนำตัวเองก่อนนะจ๊ะ ฉันคือผิงงาน ฉันอาศัย อยู่ในกิ่งของต้นไม้ใหญ่ในป่าแห่งนี้ อยู่ร่วมกับเพื่อนๆ อีกกว่าหลายพันตัว

อุมร์ : ว้าว เธอมีเพื่อนตั้งเยอะแยะเลย แล้วเธอและเพื่อนๆ ใช้ชีวิตประจำวันอย่างไร

ผิงน้อย : เราทำหน้าที่ทำความสะอาดบ้านประจำวัน รวบรวม อาหาร และนำอาหารไปเก็บในรัง ผลิต รอยัลเจลลี่ซึ่งเป็นอาหารให้กับตัวอ่อน ทำให้รังอบอุ่น ดูแล ปกป้อง และรักษารัง

อุมร์ : แล้วพวกเธอไม่รู้สึเหนื่อยบ้างหรือครับที่ต้องทำงาน เยอะแยะมากมายขนาดนั้น

ผิงน้อย : ไม่หรอกครับ เราเป็นผิงงาน งานในรวงของเราเป็นหน้าที่ของพวกเราทั้งหมด นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงไม่รู้สึเหนื่อย เราจะสลับหน้าที่กันทำงาน เช่น ในช่วงหลายวันที่ผ่านมาฉันทำหน้าที่สร้าง รวง เพื่อเก็บน้ำผึ้ง

อุมร์ : นี่ครับ ยังมีอีกอย่างหนึ่งที่ผมสงสัยเกี่ยวกับชีวิตของพวกคุณ พวกเธอเกิดอย่างไร ?

ผิงน้อย : เธอกงอาจจะเคยได้ยินแล้วว่า เรามีนางพญาผึ้งอยู่ในทุกๆ โคลนในที่พวกเราอาศัย นางพญาผึ้ง จะมีรูปร่างใหญ่กว่าผิง เพศเมียทั้งหมด นางพญาจะวางไข่ตามเวลาที่แน่นอน แต่เราไม่ได้ทำการ พักตัวอ่อน เหล่านี้จากไข่โดยตรง สิ่งที่พักออกมาจากไข่ก็คือ ตัวอ่อนสีขาวเรียกว่า หนอนตัวอ่อน ลักษณะรูปร่าง ยังไม่มีตา ไม่มีปีก ไม่มีขา รูปร่างไม่เหมือนพวกเราขณะนี้หรอก หลังจากนั้นจะปั้น ปลอกหุ้มตัว และลอกคราบครั้งสุดท้าย เข้าสู่ระยะดักแด้ พวกมันจะได้รับอาหารอย่างพอเพียง และหลังจากนั้นจะออกจากดักแด้ รูปร่างก็จะคล้ายกันอย่างมาก

อุมร์ : โอ้โฮ มหัศจรรย์มากครับฉันอยากรู้อีกประการหนึ่งครับ เนื่องจากฝูงผึ้งมีสมาชิกจำนวนมาก พวกเธอไม่มีการขัดแย้งคำสั่งของฝูงบ้างหรือครับ

ผิงน้อย : ไม่เคยเลยครับ ในทางกลับกัน พวกเราปฏิบัติงานตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด ผิงหลายพันตัวที่อาศัยอยู่ด้วยกันในรวงรังเดียวกัน ต้องร่วมมือกัน ไม่แตกแยกกันในการปฏิบัติงานทั้งหมดในรวงรังของเราเอง

อุมร์ : น่าสนใจมากเลยนะครับ แต่ฉันยังไม่เข้าใจเลยนะครับว่า พวกเธอจะจัดการให้ผึ้งทุกตัวอยู่ในระเบียบของรังได้อย่างไร? ผิงตั้งเยอะแยะขนาดนั้น มีตัวอย่างนะครับ ตอนที่พ่อของผมสร้างบ้าน ท่านต้องทำงานอย่างหนัก รวมทั้งต้องยุ่งยากในการจัดการสิ่งงานอีกด้วย แต่เธอบอกฉันว่า ไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นกับพวกเธอเลยได้อย่างไร ?

ผิงน้อย: เธอก็ควรแปลกใจอยู่หรอคะ ฉันเองก็ยังไม่รู้ว่าเหล่านักวิทยาศาสตร์เองก็ยังไม่เข้าใจเรื่องปริศนาของพวกเราและต้องการหาคำตอบว่าพวกเราทำได้อย่างไร? และผิงแต่ละตัวรู้หน้าที่ของตนได้อย่างไร? ฉันสามารถตอบคำถามแก่เธอได้เดี๋ยวนี้เลยนะครับว่า

เราต่างก็ต้องขยันทำงานและทำให้ดีที่สุดเท่าที่เรามีความสามารถและเราจะไม่ขัดคำสั่งของฝูง ในขณะที่ฉันกำลังฟังผิงงานกำลังอธิบายอยู่นั้น ฉันได้ยินเสียงแม่เรียกให้กลับไปหาท่าน “อุมร์! อุมร์! ลูกอยู่ไหน เราต้องกลับแล้วนะ ”

อุมร์: แม่เรียกหาฉันแล้วละ ฉันคงต้องกลับก่อนนะฉัน ดีใจอย่างยิ่งที่ได้รู้จักกับเธอ ขอขอบคุณสำหรับทุกอย่างที่เขาได้เล่าให้ฉันฟัง

ผิงน้อย: ฉันเองก็ดีใจมากเช่นกันที่ได้รู้จักเธอ อุมร์ บางทีเราอาจได้พบกันอีกทีนี้ในสัปดาห์หน้า หากว่าเธอต้องการพบฉัน ฉันจะนำเธอไปดูรังที่เราสร้างขึ้นมา หากว่าเธออยากชมในคราวหน้า นะอุมร์

อุมร์: เยี่ยมมากเลยครับ ฉันจะหาโอกาสมาพบเธออีครั้งนะครับ หวังว่าคุณพ่อ คุณแม่คงเห็นดีเห็นงามที่จะให้ฉันมาหาเธออีก

ผิงน้อย: ตกลงตามนั้นนะ หวังว่าเราจะได้พบกันอีกในอาทิตย์หน้า

ทันทีที่ฉันกลับถึงบ้าน ฉันหยิบหนังสือสารานุกรมสัตว์ที่คุณพ่อซื้อให้เป็นของขวัญเมื่อวันอีดิลฟิตรีที่ผ่านมา ฉันรีบเปิดหนังสือไปบทที่ว่าด้วยเรื่องผิงอย่างรวดเร็ว ในหน้าดังกล่าวสิ่งที่สะดุดตาฉันอย่างยิ่งนั่น ก็คือรูปผิงตัวเล็กทำให้ฉันคิดถึงเพื่อนผิงตัวน้อยของฉันอย่างจับใจ

ฉันอ่านหนังสือด้วยความตื่นเต้นอย่างมาก ฉันรู้สึกประหลาดใจอย่างมากที่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องผิงมากมายที่ฉันไม่เคยสังเกตมาก่อนเลยเวลาไปผ่านชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า ที่ฉันนั่งจมอยู่กับการอ่านหนังสือ เล่มนั้น

คุณแม่ซึ่งอยู่ในครัวชั้นล่างรู้สึกสงสัยว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่ในห้องเป็นเวลานาน ท่านจึงขึ้นมาตามฉันให้ลงไปข้างล่าง ด้วยความรู้สึกที่ตื่นเต้นเนื่องจากได้รับความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับเรื่องผิงมากมายจากหนังสือ ฉันจึงพยายามเล่าให้ท่านฟัง

อุมร์: คุณแม่ครับ ผิงเป็นสิ่งที่ชีวิตที่น่าสนใจอย่างมากนะครับ ผมขออนุญาตเล่าให้คุณแม่ฟังนะครับ จากข้อมูลที่ผมอ่านมาจากหนังสือสารานุกรมเล่มนี้ บางทีคุณแม่อาจเคยได้ยินมาก่อนหน้านี้แล้ว

คุณแม่ครับอ่านตรงนี้สิครับ: คุณแม่เคยทราบมาก่อนหน้านี้หรือเปล่าครับว่าผิงตัวเมียมีหน้าที่ทำความสะอาดรัง พวกมันจะทำความสะอาดผนังและพื้นรัง เก็บกวาดเศษผงเศษขยะที่เกิดจากเศษไหมที่ใช้ห่อตัวเข้าดักแด้ รังผิงที่เสียชีวิตในรังรังและสิ่งต่างๆ อีกมากที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับรังรังทิ้งไปเสีย เธอรู้

ไหม่ว่าวัสดุอะไรที่ผึ้งพยายามนำกลับรัง ทั้งๆ ที่วัสดุชิ้นนั้นใหญ่เกินตัวของพวกมัน ? พวกวัสดุชิ้นนั้น คือ **โพรโพลิส** หมายถึงยางไม้จากพืช พอถึงรังมันจะให้ผึ้งงานตัวอื่นๆ เคี้ยวโดยปนไขผึ้งลงไปเล็กน้อย โพรโพลิส จะมีคุณสมบัติในการป้องกันกัการเกิดแบคทีเรียและสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของผึ้งตัวอื่นๆ ในรัง ยากที่จะเชื่อแต่ทว่า โพรโพลิส เป็นสารต่อต้านแบคทีเรียดังนั้น มันจึง สามารถหยุดการเติบโตของจุลินทรีย์ได้ชะงัด คุณแม่ทราบหรือไม่ ครับว่า พวกมันหาวัสดุชิ้นมาจากที่ไหน? คุณแม่ครับ ทำไมสิ่งมีชีวิตเล็กๆ เหล่านี้ถึงสามารถรู้จักสารเคมีเหล่านี้ได้ครับ? นี่เป็นสิ่งที่ผมได้อ่านมาครับ แล้วผมจะเล่าให้แม่ฟังถึงวิธีการ สร้างสาร ชนิดนี้คราวหน้านะครับ

แม่: ผึ้งนะถึงแม้ว่าจะเป็นสัตว์เล็กๆ แต่เป็นสัตว์ที่มีความฉลาด หลักแหลมอย่างมากเลยแหละ อย่างไรก็ตาม การคิดว่าความรู้อันชาญฉลาดของผึ้งเหล่านี้เป็นของพวกมัน พวกมันเรียนรู้ด้วยตัวของพวกมันเองนั้นไม่ถูกต้อง ความรู้เหล่านั้นพระเจ้าเป็นผู้สอนให้มันได้รู้จักใช้ประโยชน์ พระองค์เป็นพระเจ้าผู้สร้าง เป็นผู้สอนให้พวกมันให้มีความรู้ต่างๆ เพื่อให้มันสามารถดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้ได้ อู่มัรจะ เมื่อตอนแม่อายุ เท่ากับลูก แม่ก็เคยอ่านหนังสือเรื่องผึ้งมาเหมือนกัน แม่ชอบหนังสือ เล่มนั้นมาก เหมือนกับลูกนั่นแหละจ๊ะ หากว่าลูกชอบที่จะเรียนรู้ ลูกก็อยู่ อ่านหนังสือต่อไปได้นะจ๊ะ คราวหลังลูกจะได้เล่าให้แม่ฟัง เรื่องผึ้งอีกนะ แล้วเรา จะมาแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน

คุณแม่ออกจากห้องไปเพื่อลงไปเตรียมอาหารเย็น คำตอบที่แม่บอกเมื่อครู่นี้ทำให้ฉันเข้าใจพอสมควร แต่ทว่าคำถามยังติดค้างอยู่ในสมองของฉันอยู่อีกว่า ผึ้งเหล่านี้ไปหาวัสดุที่เรียกว่า โพรโพลิส มาจากไหน และพวกมันไปเรียนรู้วิธีการใช้วัสดุชนิดนี้มาจากที่ไหนกัน ฉันพยายามหาคำตอบต่อไปด้วยการอ่านหนังสือเล่มนั้นต่อไป

หนังสือบอกถึงกรรมวิธีการที่ผึ้งผลิตโพรโพลิส ตอนเริ่มต้น ผึ้งจะรวบรวมวัสดุที่เรียกว่า **เรซิน** มาจากต้นไม้บางชนิดนำกลับมาทำเป็นโพรโพลิส โดยเติมน้ำลายของพวกมันไปในเรซินและนำกลับรัง ด้วยถุงชนิดพิเศษที่ขาของพวกมันวิธีดังกล่าวทำให้วัสดุดังกล่าวไม่มีจุลินทรีย์ติดอยู่ และไม่เป็นอันตรายต่อพวกมัน วิธีดังกล่าวคล้ายกับการทำมัมมี่แต่ใครเป็นผู้สอนให้ผึ้งเหล่านี้ให้รู้จักวัสดุชนิดนี้ และมันรู้ ได้อย่างไรว่าในสิ่งมีชีวิตที่ตายแล้ว หรือวัสดุของเสียจะมีอันตรายต่อผึ้งในรังได้หรือไม่?

แม้ว่าฉันเพิ่งจะได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้เพียงบางส่วนของชีวิตผึ้งป่าแต่ก็ยังมีรายละเอียดชีวิตของ พวกมันอีกมากมาย ที่พวกมันได้รับความรู้จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของความรู้ของฉัน เพิ่มพูนมากขึ้นกว่าแต่ก่อนและความมหัศจรรย์เช่นนี้เป็นไปได้หรือไม่ ว่าผึ้งเหล่านี้มีสติปัญญาเช่นเดียวกับมนุษย์ ?

ฉันคงตอบคำถามนี้ยังไม่ได้ แม้ว่าฉันได้ศึกษาจากหนังสือมากขึ้น ฉันจึงคิดเอาเองว่าขณะที่ฉันพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องผึ้ง แต่กลับดูเหมือนว่าฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับผึ้งเลย คำถามยังคงวนเวียนอยู่ในสมองของฉันจำนวน มากมายที่ยังไม่ได้รับคำตอบแต่ฉันมั่นใจว่า อีกไม่นานหรอกที่ฉันจะได้รู้ถึงคำตอบ

เหล่านี้ หนังสือสารานุกรมสัตว์เล่มนี้บอกฉันให้รู้ว่าผึ้งสามารถผลิตน้ำผึ้งอย่างไร เมื่อก่อนฉันก็เคย ได้ยินมาว่าผึ้งผลิต น้ำผึ้งได้ แต่ฉันคิด ไม่ตกว่าผึ้งตัวเล็ก กระฉืดฉืดจะสร้าง รวงผึ้งได้อย่างไร วิธีการที่พวกมันใช้ในขณะทำการสร้างรวงเป็นวิธีการที่มีหัตถกรรมอย่างยิ่ง พวกมันสร้างรวง ขนาดใหญ่ด้วยตัวของมันเอง

ช่องแต่ละช่องในรวงผึ้งสร้างขึ้นในรูปแบบทรงหกเหลี่ยม หกด้านเรียกว่า **เฮกอะโกนอล** ผึ้งเริ่มสร้างรวงจากส่วนบนของรวงเริ่มต้นจากหลายจุดที่แตกต่างกัน พวกมันเริ่มสร้างจากสองหรือสามแถว ที่ไม่ได้ติดกัน มันแยกออกจากกันจากส่วนบนสู่ข้างล่าง

ฉันรู้สึกสับสนอย่างยิ่งว่าผึ้งจะควบคุมกันอย่างไร ขณะที่มันสร้างรวงขึ้นมาจากจุดเริ่มต้นที่มาจากทิศทางที่ต่างกันยิ่งไปกว่านั้น โดยไม่มีสัญญาณใดที่บอกว่าบริเวณนั้นบริเวณนี้ถึงจุดเชื่อมต่อระหว่างช่อง แต่ละช่องของรวงผึ้ง

ฉันเคยเห็นคุณแม่ถักไหมพรมหลายครั้ง คุณแม่มักจะเริ่มจากจุดใด จุดหนึ่ง และเริ่มเย็บให้เป็นเส้นกันหนาว ฉันคิดถึงรูปร่างมันว่าจะเป็น เช่นใด หนอหากคุณแม่เริ่มจากจุดโน้นบ้างจุดนี้บ้าง? โดยไม่ให้ต่อเนื่องกัน รูปร่าง มันคงประหลาดน่าดูคงไม่สวยงาม ไม่น่าดูอย่างแน่นอน ดังนั้น การที่ผึ้งทำเช่นนี้ได้แสดงว่าผึ้งต้องเป็นสัตว์ที่เฉลียวฉลาดอย่างมากในการคำนวณ หรือใช้กระบวนการทางคณิตศาสตร์มาช่วยได้เช่นนี้

ฉันทำการทดลองโดยนำแผ่นกระดาษและดินสอมาทำการวาดรูปหกเหลี่ยมจากจุดโน้นบ้างจุดนี้บ้าง โดยที่ไม่ต่อเนื่องกัน ฉันพยายามที่จะทำให้รูปหกเหลี่ยมเหล่านี้เข้ามามุมกันได้พอดีเมื่อมาพบกันที่กลางแผ่น ฉันทำการทดลองครั้งนี้โดยไม่ใช้อุปกรณ์ช่วย ไม่ว่าจะไม้บรรทัด เครื่องช่วยวาดมุม และไม่ใช่เครื่องคิดเลขในการคำนวณ

คราวนี้ฉันเข้าใจอย่างชัดเจนมากขึ้นว่า ฉันไม่อาจวาดรูปหกเหลี่ยมให้เข้ามามุมประสานกันได้อย่างเหมาะสมแล้วผึ้งเหล่านั้นทำได้อย่างไร? พวกมันสร้างเซลล์ทรงหกเหลี่ยมที่ยอดเยียมเหล่านี้ได้อย่างไร

อีกประการหนึ่งที่ฉันสนใจอย่างมาก นั่นก็คือ ผึ้งแต่ละตัวจะเชื่อมโครงสร้างของรวงผึ้งได้ทันทีเมื่อมันสร้างเสร็จเรียบร้อย พวกมันเข้าใจ ได้อย่างไรว่า ช่วงไหนที่ควรจะทำงานขึ้นใดก่อน เมื่อผึ้งเริ่มสร้างเซลล์รวงผึ้งต่อไปจากมุมโน้นบ้าง มุมนี้บ้าง เมื่อเสร็จสิ้นแล้วสามารถรวมกันได้ อย่างดีเยี่ยม ในขณะที่เริ่มต้นจากส่วนที่ต่างกัน ความจริงแล้วการเริ่มต้น จากจุดที่ต่างกันโอกาสที่ผิดพลาดมีสูงมาก แต่ผึ้งกลับไม่เป็นเช่นนั้น สามารถทำงานสร้างรวงได้อย่างยอดเยี่ยม

ฉันได้อ่านหนังสือในบทที่ว่าด้วยเทคนิคในการผลิตน้ำผึ้ง ฉันยิ่งเกิดความอัศจรรย์ใจและตื่นตื้นเป็นอย่างมากเมื่ออ่านเจอกระบวนการดังกล่าวเป็นวิธีพิเศษ หนังสือบอกแก่ฉันว่าส่วนผสมที่สำคัญของน้ำผึ้งคือ สารเน็กตา ที่ผึ้งเก็บรวบรวมจากเกสรของดอกไม้และไม้ผล หลังจากที่พวกมัน เก็บรวบรวมได้แล้วพวกมันจะเปลี่ยนเป็นน้ำผึ้ง

และที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในหนังสือก็คือ พวกมันต่างก็ต้องทำงานหนักอย่างมากเพื่อผลิตน้ำผึ้ง พวกมันต้องรวบรวมน้ำหวานจากเกสรดอกไม้เพียงครึ่งกิโลกรัม ต้องใช้ผึ้งจำนวนกว่า 900 ตัวทำงานตลอดทั้งวัน อีกประการหนึ่งที่หนังสือย้ำอย่างมามากนั่นก็คือ การผลิตน้ำผึ้งบริสุทธิ์ให้ได้ 450 กรัม ต้องใช้ผึ้งจำนวนหนึ่งหมื่นเจ็ดพันตัว ในการออกตระเวนหาน้ำหวานตามเกสรดอกไม้ต่างๆ ถึง 10 ล้านดอก

นี่เป็นงานที่ยากสำหรับพวกมันเป็นอันมาก อย่างไรก็ตามผึ้งเหล่านี้ทำงานหนักและผลิตน้ำผึ้งเกินความต้องการของพวกมันเอง ยิ่งกว่านั้น พวกมันไม่ได้ใช้ประโยชน์มากมายจากน้ำผึ้งที่พวกมันได้สะสมแต่ยังเหลือไว้ให้มนุษย์และสัตว์อื่นได้ใช้ประโยชน์อีกด้วย

นี่เป็นปริศนาที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง เพียงร่างกายกระจัดริดขนาดลำตัวยาวไม่เกิน 2 เซนติเมตร ผึ้งได้ทำงานหนักและเอื้อประโยชน์กับสัตว์อื่น อะไรที่เป็นผู้ให้สติปัญญาเช่นนี้แก่ผึ้ง ใครเป็นผู้มอบทักษะและอำนาจในการปฏิบัติงานได้เช่นนี้ พวกมันได้เป็นสัตว์ที่ได้รับมอบความรู้ที่ยิ่งใหญ่ สติปัญญา และความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวิชาเคมีและคณิตศาสตร์ได้อย่างไร? พวกมันทำงานหนักแล้วผลิตน้ำผึ้งเกินความต้องการไปทำไม

ฉันหยิบหนังสือวิ่งไปหาคุณพ่อ ฉันเล่าให้ท่านฟังถึงสิ่งต่างๆที่ฉันได้เรียนรู้จากหนังสือและถามคุณพ่อว่าผึ้งทำทั้งหมดนี้สำเร็จได้อย่างไร? คุณพ่อยิ้ม และลูบศีรษะอุมูรเบาๆแล้วกล่าวว่า

“ถูกต้องแล้วลูก เราเห็นความความรู้ที่ยิ่งใหญ่และศิลปะดำรงชีวิตของผึ้งเหล่านี้ ความจริงแล้ว นี่เป็นสิ่งถูกสร้างที่เคร่งครัดในกฎระเบียบของฝูงอย่างมากในบรรดาสัตว์ทั้งหลาย และอีกอย่างหนึ่ง ก็คือมันเป็นส่วนหนึ่งของทุกๆส่วนในจักรวาลนี้ พ่ออยากให้คุณลองพิจารณาอายุขัยอันสั้นของผึ้งที่ว่า พ่อจะอ่านให้คุณฟัง อายุขัยนี้จะเกี่ยวข้องกับผึ้ง อายุขัยนี้สามารถตอบคำถามทั้งหมดของคุณได้อย่างดี ฟังนะ

“และพระเจ้าเป็นเจ้าของสุเจ้าทรงพอใจแก่ผึ้งว่าจงทำรังตามภูเข่า และต้นไม้ และสถานที่ที่พวกเขาทำรังขึ้นมา

หลังจากนั้นเจ้า(ผึ้ง) จงกินจากผลไม้ทั้งหลาย แล้วจงดำเนินตาม แนวทางที่พระเจ้าเป็นเจ้าของเจ้าขึ้นอย่างสะดวกสบาย มีเครื่องดื่ม ที่มีสีสรรหลากหลายออกมาจากท้องของมัน ในนั้นมีสิ่งบำบัดแก่ มวลมนุษย์ แท้จริงในการนั้นย่อมเป็นสัญญาณแก่หมู่ชนที่ใช้ปัญญา ใคร่ครวญ ชูเราะฮฺ อัลนะฮฺ ลุ 68-69”

อุมูร: ผมเข้าใจมากขึ้นแล้วครับคุณพ่อ พระผู้เป็นเจ้าบันดาลให้ผึ้งมีพฤติกรรมที่น่ายมหัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง พระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตา ปราณี่ต่อพวกเราเป็นอย่างมาก พระองค์บันดาลให้ผึ้งผลิตน้ำผึ้งขึ้นมาใน ส่วนประกอบของน้ำผึ้งจะมีตัวยาที่ช่วยช่วยสมานแผล น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ถึงความกรุณาของพระองค์

คุณพ่อ: หากว่าลูกลองสังเกตชีวิตของสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะ มด, ยุง, อูฐ, นก, ปลา, ดอกไม้, ต้นไม้, ดวงดาว, ทะเล, ลูกจะมีความรู้สึกอย่างเดียวกัน นั่นคือ ตะลึงกับการที่ได้เรียนรู้ถึงความสมบูรณ์แห่งการสร้างของพระเจ้า

เป็นเจ้าของ ทุกๆ สิ่งทุกอย่างอย่างได้แสดงให้เห็นแล้วว่าทุกส่วนของจักรวาลถูกกำหนด ด้วยศิลปะแห่งการสร้างสรรค์อันยิ่งใหญ่ นี่จึงเป็นศิลปกรรมของพระเจ้า พระองค์สร้างอุมัร รวมทั้งตัวของพ่อและแม่, ผีป่า, นกแก้ว, กระต่าย, กระรอก, ดาวนพเคราะห์, อวกาศ, ดวงอาทิตย์, กล่าวได้ว่าทุกๆ สิ่งในจักรวาลนี้เป็น สิทธิของพระองค์ทั้งสิ้น พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

ทุกๆ สิ่งเกิดขึ้นมาได้บนโลกนี้ด้วยฉันทานุมัติจากพระเจ้า และด้วยความประสงค์ของพระองค์ พระองค์คือพระเจ้าผู้สร้างมนุษย์ ทุกๆ สิ่งที่เราปฏิบัติงานก็มาจากฉันทานุมัติจากพระองค์ ความรู้ที่เราได้จากการมองดูสังเกต คิดใคร่ครวญถึงชีวิตของสัตว์เหล่านี้ต่างก็สะท้อนกลับไป ให้เห็น ความรู้อันไม่มีวันสิ้นสุดของพระองค์ หากเธอเหลียวมองดูรอบกาย ด้วยมุมมองต่อสิ่งต่างๆ เช่นเดียวกันนี้ เธอจะสังเกตได้ในทันทีเลยว่ามีความมหัศจรรย์ต่างๆ มากมายอยู่รอบๆ ตัวเธอ

คุณพ่อพูดได้ถูกต้องที่สุด นั่นก็คือไม่มีความสงสัยใดๆ อีกแล้วต่อความรู้ที่เราได้รับการสังเกตทุกอย่างอย่างที่แวดล้อมตัวเรา ทุกสิ่งเหล่านั้นได้รับอำนาจจากพระเจ้าอภิบาล ฉันทบอक्तัวตัวเองว่า “พระเจ้าเป็นผู้ทรงอำนาจทั้งหมด พระองค์ทรงรอบรู้ต่อทุกๆ สิ่ง พระองค์ เป็นผู้สร้าง ทุกๆ สิ่งทุกอย่างอย่างขึ้นมา” ในที่สุดฉันก็สามารถตอบคำถามทั้งหลายที่รบกวนสมองน้อยๆ ของฉันอยู่ตลอดเวลา ผีป่าไม่ได้ครอบครองความรู้ที่พวกมันใช้เพื่อทำงาน มันเป็นไปไม่ได้เลยว่าพวกมันจะ ครอบครองความรู้ชั้นสูงเหล่านี้ได้ พวกมันทำงานด้วยการดลใจจากพระเจ้า พระผู้สร้างพวกมันขึ้นมาและแสดงให้เห็นถึงความรู้ชั้นสูง สร้างความอัศจรรย์ใจแก่เรา

ฉันใช้เวลาตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาบอกเล่าเรื่องราวของผีป่าที่ฉันได้เรียนรู้แก่ผู้คนที่ได้พบปะ ไม่ว่า คุณแม่ คุณพ่อ คุณป้า คุณน้า และเพื่อนๆ

ในช่วงวันหยุดที่จะถึงนี้ ฉันจะขอรับรองให้คุณพ่อพาฉันไปเที่ยวในป่าอีกครั้ง

อุมัร: “คุณพ่อครับ เราจะไปล่องไพรเดินป่ากันอีกได้ไหมครับ ในช่วงสุดสัปดาห์นี้”

คุณพ่อ: “ความจริงแล้วในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์นี้ พ่อไม่ได้วางโปรแกรมที่จะไปที่นั่นเลย หากว่าลูกอยากจะไป พ่อจะพาไปแล้วกัน”

ฉันดีใจอย่างมาก ทั้งยังรู้สึกตื่นเต้นไปในเวลาเดียวกันเมื่อได้ยินคำตอบจากคุณพ่อ ฉันหวังว่าฉันจะได้สนทนากับผีป่าเพื่อนตัวน้อย ของฉันอีกครั้ง

เมื่อฉันและคุณพ่อไปถึงป่า ความรู้สึกตื่นเต้นเพิ่มมากยิ่งขึ้น ฉันอยากพบกับเพื่อนฝูงของฉันอย่างมาก จนแทบจะรอไม่ไหว ฉันเริ่มวิ่ง เหยาะๆ พร้อมๆ กับคุณพ่อเพื่อจะได้ถึงที่นัดหมายเร็วขึ้นทันทีที่เราไปถึงบริเวณ ใกล้ๆ ที่นัดหมายที่ฉันได้เจอกับเพื่อนฝูงป่าเป็นครั้งแรก ฉันบอกกับคุณพ่อว่าฉันขอเดินดูรอบๆ ลักพักหนึ่ง ท่านอนุญาต แต่เตือนฉันว่าอย่ากลับมาช้า ฉันวิ่งอย่างสุดชีวิตเพื่อให้ถึงจุดนัดหมายเร็วที่สุด เพื่อนฝูงป่ารอฉันอยู่ก่อนแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขารอฉันอยู่นานพอสมควร

อุมัร : อัสสลามูละยุมม์ ฉันดีใจอย่างยิ่งที่ได้เจอเธออีกครั้ง

ผึ้งน้อย: วาอาลัยกุ่มสลาม ฉันก็เช่นกันดีใจมากที่เธอมาหาฉันอีกวันนี้ ตามฉันมา ฉันจะนำไป ดูรวงผึ้งของเรา ตามที่ฉันได้สัญญาไว้เมื่อครั้งก่อน

อุมัร: เยี่ยมมากเลย เธอรู้อะไรไหม ฉันใช้เวลาตลอดสัปดาห์ เพื่อขบคิดถึงคำถามที่เกิดขึ้นในสมองของฉันว่าเธอสร้างรัง ขึ้นยอดนี้ได้อย่างไร ฉันแทบอดทนรอไม่ไหว ฉันอยากเห็นรวงรังของพวกเขาจริงๆ

พวกเขาออกเดินจากจุดนัดหมายไปเพียงไม่กี่ก้าว ได้ยินเสียงหึ่งๆ ของผึ้งฝูงจำนวนมากนับพันตัว ฉันคงไม่กล้าเหยียบย่างมาที่นี้เป็นอันขาด หากเพื่อนจิวจะจิดริดของฉันไม่สัญญากับฉันก่อนหน้านี้ว่าจะไม่มีเหตุร้ายแต่ประการใดเกิดขึ้นกับฉัน และฉันก็เชื่อใจเขา

เมื่อเราเดินไปจนถึงต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขาปกคลุมไปทั่ว ฉันได้ยินเสียงหึ่งของผึ้งที่บริเวณดังกล่าว ฉันเห็นรวงผึ้งที่ตั้งงามและเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างยิ่ง

ผึ้งป่าเป็นหนึ่งในสัตว์ที่ต้องทำงานหนักที่สุดในจักรวาลนี้ พวกมันทำงานโดยไม่มีการหยุดพักผ่อนเลย พวกมันทำงานทั้งวันเพื่อผลิตน้ำผึ้งแสนอร่อยและยังมีคุณประโยชน์มากมายแก่มวลมนุษยชาติอีกด้วย

เพื่อนจิวของฉันได้ชี้รวงผึ้งของพวกมันให้ฉันดู พวกมันสร้างขึ้นตามแบบแผนของพวกมัน แทบจะไม่เชื่อเลยว่าโครงสร้างของรวงอันยอดเยี่ยมเช่นนี้ถูกสร้างขึ้นโดยสิ่งมีชีวิตเล็กที่เรียกว่า **“ผึ้ง”**

ช่องที่ฉันเห็นสร้างขึ้นรูปทรงหกเหลี่ยม ที่มีหกมุม หกด้าน เมื่อ สัปดาห์ที่ผ่านมาขณะที่ฉันนั่งเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ฉันขอให้คุณครูอธิบายรูปทรงหกเหลี่ยมให้ฉันฟัง คุณครูอธิบายให้ฉันฟังสั้นๆ ฉันจึงยังไม่อาจเข้าใจได้ทั้งหมด

ฉันจึงนำข้อสงสัยดังกล่าวมาถามเพื่อนตัวจิ๋วของฉันโดยขออภัยให้เขาอธิบายเบื้องต้นเกี่ยวกับรูปทรงหกเหลี่ยมรวมทั้งการสร้างช่องรูปทรงดังกล่าวในรวงของเขา เขาบอกฉันว่าเขาคงไม่อาจตอบคำถามได้กระจ่างนัก แต่เขาจะนำฉันไปพบกับผึ้งอาวุโสของรังเพื่อตอบคำถามที่ฉันสงสัย ผึ้งอาวุโสเป็นผึ้งที่มีอายุมากที่สุดในการ เขาจะให้คำตอบเพื่อคลายข้อสงสัยของฉันได้เป็นอย่างดี ผึ้งน้อยบินเข้าไปตามผึ้งอาวุโสมาตอบคำถามฉัน

ผิงอาวสุ : เมื่อตอนที่เราสร้างช่องทรงหกเหลี่ยม เราจะต้องใช้ความพยายามอย่างมากเพื่อประดิษฐ์ประดอย เพื่อให้มุมแต่ละมุมของช่อง แต่ละช่องในรวงผึ้งมีขนาดเป็น 120 องศา และสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือต้องเอียงทำมุมกับพื้นดิน ในแต่ละจุดที่เราสร้างขึ้นนั้นเราจะต้องเอียงด้อย่างมาก หากจุดหนึ่งจุดใดไม่ได้ขนาดก็จะทำให้จุดอื่นๆ เสียไปด้วย และจะทำให้ผึ้งที่อาศัยอยู่ในรังจะต้องตกลงมาตายอยู่บนพื้นดินอย่าง แน่นนอน

อุมร์ : ฉันขอสารภาพว่า ฉันไม่ค่อยจะเข้าใจที่ท่านอธิบายเท่าที่ควรนักนะครับ เพราะว่าฉันไม่ค่อยมีความรู้ในเรื่องดังกล่าวมาก่อน ฉันขอถามท่านอีกคำถามหนึ่งนะครับ แล้วผึ้งมีวิธีคำนวณอย่างไรโดยไม่ให้มีความผิดพลาดเกิดขึ้น? ท่านมีวิธีวัดมุมอย่างไรให้ได้ 120 องศา เท่ากันทั้งหมด ทั้งๆที่พวกท่านไม่ได้ใช้อุปกรณ์ใดๆ ในการวัดหรือสร้างรวง นี่ทำให้ฉันคิดถึงตอนที่ฉันวาดรูปหกเหลี่ยมขึ้นมาโดยพยายามให้มันเป็นรูปทรงหกเหลี่ยมพอดีแต่ทำไม่ได้ ฉันจึงรู้สึกทึ่งว่าพวกท่านทำได้ อย่างไร ?

ผิงอาวสุ : ไม่ต้องทึ่งอะไรหรอก ความรู้เหล่านี้เราไม่ได้เป็นผู้คิดขึ้นมาเองได้หรอก แต่มันเป็นทักษะที่ติดมากับตัวเราตั้งแต่เราเกิด หากจะกล่าวหาว่าเราเกิดมาพร้อมทักษะติดตัวมาโดยไม่ต้องไปเข้าเรียนที่โรงเรียนใดเลย

อุมร์ : ท่านได้แสดงให้เห็นฉันได้ความรู้ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าซึ่งตอนนี้คนจำนวนมากต่างก็อยากรู้ถึงสิ่งต่างๆที่พวกท่านสร้างขึ้นมา ฉันขอถามอีกคำถามนะครับ หากว่าท่านอนุญาต

อุมร์ : ทำไมท่านสร้างรวงผึ้งเป็นรูปหกเหลี่ยม?

ผิงอาวสุ : ฉันเข้าใจแล้ว เธออยากทราบว่าทำไมเราไม่สร้างมันเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยม ทรงสามเหลี่ยม ทรงห้าเหลี่ยม หรือทรงแปดเหลี่ยม ไข่มุขไหม? แล้วทำไมต้องทำเป็นทรงหกเหลี่ยม หากว่าเราสร้าง รวงผึ้ง เป็นรูปทรงอื่นๆ จะมีพื้นที่สูญเสียไปเปล่าๆ ไม่ได้ใช้งานในช่องว่างระหว่างแต่ละเซลล์ แต่ในการสร้างทรงหกเหลี่ยมจะทำให้มีพื้นที่เก็บน้ำผึ้งได้มากกว่า เราไม่จำเป็นต้องเสียชี้อะไรไปโดยเปล่าประโยชน์ในการซ่อมแซมช่องว่าง ความจริงแล้วก็สามารถเก็บน้ำผึ้งได้ในรวงทรงสี่เหลี่ยมหรือสามเหลี่ยมได้เหมือนกันแต่ทรงหกเหลี่ยมเป็นทรงที่มีความยาวของเส้นรอบรูปน้อยที่สุดในขณะที่ได้ปริมาตร ของพื้นที่เท่ากัน เราใช้ชี้อันน้อยที่สุดในการสร้างรวงทรงหกเหลี่ยม

อุ้มร : ฉันได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมายจากเธอและผึ้งป่าตัวอื่นๆ ตอนนี้ฉันมีความรู้ ความเข้าใจมากกว่าเมื่อก่อน ฉันโง่เหลือเกินที่ก่อนหน้านี้ ฉันไม่เคยสังเกตความงดงามอันใดเลยจริงๆ ที่มันปรากฏอยู่ต่อหน้าฉัน เธอได้สอนฉันมากมายเหลือเกิน สอนให้ฉันเห็นถึงความสมบูรณ์ในการ ดำเนินไปของจักรวาล จากนี้ต่อไปฉันตั้งความหวังว่าฉันจะต้องสังเกต ความสมบูรณ์แบบของสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของฉันสร้างขึ้นมาให้มากกว่านี้ ขอขอบคุณเป็นอย่างมากนะ

ผึ้งน้อย: ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ เพื่อนรุ่นเยาว์ของฉัน อย่าลืมนะว่าความสมบูรณ์แบบที่ปรากฏขึ้นกับเราทั้งหมดนี้ไม่ใช่ของเรา เราเพียงกระทำตามสิ่งที่เราได้ถูกสอนมาเท่านั้น พระผู้เป็นเจ้าของฉันคือคุณพ่อ ลาก่อน

เมื่อฉันลาจากเพื่อนๆ ของฉัน ฉันได้ยินเสียงคุณพ่อเรียกชื่อฉัน

วันนี้สายมากแล้ว ฉันต้องกลับไปหาคุณพ่อ แต่ใจฉันยังคิดถึงเพื่อนตัวจิ๋วอยู่เลย จนเมื่อฉัน ขึ้นนั่งบนรถของคุณพ่อ ฉันเห็น ผีเสื้อ สีส้มสวยงาม ปีกทั้งสองข้าง มีลวดลายเหมือนกัน ฉันจึงคิดว่า จะต้องกลับไปหาหนังสือในห้องสมุดที่โรงเรียนอ่าน ในวันพรุ่งนี้ ฉันกะว่าจะทำการค้นคว้าข้อมูลเรื่องผีเสื้อ มนุษย์ไม่อาจคำนวณความงดงามของการสร้างสรรค์จากอัลลอฮ์ ฉันรู้ดีว่าฉันต้องเรียนรู้ให้มากขึ้นกว่านี้

พวกเขา กล่าวว่า **“มหาบริสุทธิ์มีแต่พระองค์ พวกข้าพระองค์หาได้ ครอบครองความรู้ใดๆ เว้นแต่จากสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนพวกข้า พระองค์เท่านั้น แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ”** ซูเราะฮ์ อัลบาคอเราะฮ์ : 32